

vative opfatter tingene på, og den måde, jeg som socialist opfatter tingene på, for jeg gjorde mig udtrykkelig meget umage med at komme med en historisk redegørelse.

Jeg mener, at det danske samfund, det velfærdssamfund, vi har i dag, er bygget op på kollektive aftaler. Det er bygget op på et arbejdsmarked med organisationer. Det er vores styrke, og det er det, der har gjort det her samfund så godt, som det er. Vi kan bare ikke bruge den samme metode til at organisere samfundet i dag, som vi kunne for 100 år siden, og det er et signal, som jeg også gerne ville give til regeringen.

Når man skal se på, hvordan vi forvalter den beskyttelseslov, som arbejdsmiljøloven er, i forhold til hjemmearbejdspladser, ja, så kan man ikke bruge den metode, som man brugte på industriarbejdspladserne i 1970'erne, men når man skal tage stilling til et beslutningsforslag, som hedder forslag til folketingsbeslutning om undtagelse fra arbejdsmiljølovens regler om hviletid og fridøgn ved hjemmearbejde, så siger jeg, at den går ikke. Der skal være nogle regler, men de skal bare være realistiske og anvendelige.

Hvis det nu var mig selv, som havde en hjemmearbejdsplads, og jeg havde lyst til at arbejde fra 9 til 11 en aften og starte kl. 7 næste dag efter morgenmad, når jeg havde sendt ungerne af sted, så ville jeg da gøre det, selv om jeg ikke måtte, fordi det ville være naturligt og et led i den entusiasme, jeg ville have for mit arbejde, at kombinere det med mit familieliv. Selvfølgelig ville jeg det.

Den måde er man selvfølgelig også nødt til at se på hjemmearbejdspladshvilereglerne, men hvis vi fjerner dem, sådan at der ikke er nogen regler, så vil vi komme i den situation, hvis der er høj arbejdsløshed, at den enkelte lønmodtager ville være den svage part.

Om man skal jo heller ikke være blind for, at mange af de – hvad hedder det med nutidens sprog – nørder, som sidder bag computerne, jo arbejder i døgnrift, og de brænder deres lys i begge ender, og det synes jeg ikke er rimeligt. Så entusiastisk behøver man ikke at være, at man ikke også har et liv ved siden af computeren. Det skulle ikke være sådan, at vi er nødt til at nyfortolke Jeppe Aakjærs sang til »Hvem sidder der ved skærmen ...« . . .

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen): Så er taletiden udløbet. Så er det fru Charlotte Antonsen for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg vil gerne for det første minde hr. Ole Sohn om, at der er sket noget i Danmark i de sidste 100 år. Det er rigtigt, at arbejdsmarkedet i sin tid blev opbygget på grundlag af nogle meget ensartede kollektive aftaler, og vi er for så vidt i Venstre stadig væk af den opfattelse, at det kan være klogt at stå sammen, hvis man har samme problemer, og hvis man har samme opgaver, man gerne vil have løst.

Vi har ikke noget imod det kollektive, men vi har noget imod det kollektive, hvis det kollektive efterhånden antager en karakter, der fuldstændig forhindrer de frivillige og individuelle muligheder for at føre en normal og moderne tilværelse, og det er jo det, som hr. Ole Sohn her har givet forslagsstillerne ret i.

Jeg synes, at hr. Ole Sohn slap lidt let over sit svar, fordi det, der faktisk står i vores beslutningsforslag, er, at vi beder regeringen om at fremsætte forslag, som indebærer, at lovens almindelige bestemmelse om hviletid og fridøgn ikke gælder for arbejde, der udføres i den ansattes hjem. Sådan som jeg hører hr. Ole Sohn, så er det faktisk det samme, hr. Ole Sohn siger, men konklusionen er bare et nej, og det er vel i en eller anden ærbødighed for regeringen, som hr. Ole Sohn jo er parlamentarisk grundlag for.

Jeg synes simpelt hen ikke, sådan som det også blev sagt af hr. Vibjerg, at argumentationen fra SF hænger sammen, og jeg så gerne, at man fulgte argumentationen og så drog den konklusion, som man faktisk selv lægger op til.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Jeg kan jo forstå, at hr. Ole Sohn er enig i indholdet i beslutningsforslaget, og derfor kan jeg ikke forstå hr. Ole Sohns konklusion med hensyn til afstemningen.

Men jeg vil godt spørge, om hr. Ole Sohn så ikke er enig i, at hvis man som lønmodtager selvfølgelig har krav på at holde sine 11 timer, men samtidig har fuld frihed efter aftale med sin arbejdsgiver til at være fleksibel, om ikke hr. Ole Sohn synes, at det kan være den rigtige løsning på det, og at det så ender med efter lidt udvalgsarbejde, at hr. Ole Sohn, når han har